

ване, че сж изработени на ржка, съ най-обикновени сѣчива. Той, Ваню, още преди две години е направилъ цигулка — съвършена цигулка! — за по-малкия си братъ Пено. Тоя Пено (който се билъ вече оженилъ, макаръ все още да пасѣлъ воловетъ на баща си) е свършилъ само четвърто отдѣление, а ето — съ направената отъ братъ му цигулка — вѣче свирѣлъ кжсове даже отъ Паганини — и то на ноти!

IX

Познавахъ българското село отъ преди 40 години, — и не мога да го позная сега: за менъ всичко е ново! Съвсемъ новъ свѣтъ! А сжщитѣ хора, сжщитѣ носии, сжщата отруденостъ — грижи и неволи. Каточели душиѣ сж пораснали, а физическиятъ ръстъ си е все сжщиятъ.

Пено Димитровъ, музикалниятъ даръ, не изглежда на годинитѣ си: съвсемъ е момче. Билъ е стученикъ на моя Петъръ, едноименници сж (и двамата зоватъ въ село „Пено“), та щомъ Петъръ се върналъ съ цигулка отъ Ломското педагогическо училище, Пено, който вече сновѣлъ по седѣнкитѣ, повелъ и своя едноименникъ. А после почналъ да опитва и лжка на цигулката му. Учителътъ се изненадалъ отъ едноименника си: очевиденъ даръ! И заработили... Сега Пено, малкиятъ, тегли лжка по направената отъ брата му цигулка (де пари, да си купи готова!), а има и цѣлъ купъ ноти. Той свири всѣка вечеръ до